

Здравей, мое пораснало Аз,

Пиша ти от своята стая в Ямбол, в която учебници и книги са разтворени като врати към други светове. Сега се намирам в един от най-важните моменти от живота ми - прехода между дванадесети клас и началото на един съвсем нов етап, изпълнен с неизвестност и мечти. Предстои ми да оставя уюта и спокойствието на родния дом и да се отправя към вълнуващи нови места, към които ме води пътят ми.

И точно в този момент си давам сметка, че бъдещето не се изгражда изведнъж, промяната започва от малките стъпки. Ние градим бъдещия свят постепенно с решенията, които взимаме всеки ден. Човекът, който съм в настоящия момент и успехите, които постигам, са резултат от години усилия и постоянство.

Чудя се къде ли си в момента, в който четеш това писмо. Може би живееш в свят, точно такъв, какъвто си го представяше преди 10 години – щастлив, без войни и убийства, високоразвит и технологичен. Постигна ли целите си? Или си постави нови, още по-смели? Не знам каква си станала след десет години. Вече си завършила висшето си образование в Хонконг, придобила си ценни знания в сферата на програмирането и инженерството, имаш работа, може би си срещнала и любовта на живота си.

Понякога си представям живота ти в другия край на света, в Хонконг - място на непрекъснато развитие, където новите идеи се раждат и разпространяват с впечатляваща скорост. Виждам те уверена, придобила ценни знания и уроци и намираща решения на проблемите, с които се сблъскваш. Може би работиш върху алгоритми, с които улесняваш ежедневието на хората или разработваш машини, които подобряват здравеопазването, образованието и сигурността на обществото. Вероятно си част от екип, който променя света чрез знание.

Надявам се, че не си изгубила онази искра в себе си и продължаваш да мечтаеш. Най-силно, обаче, се надявам да си съхранила същинското си Аз - онази светла енергия, която носиш навсякъде, и онзи тих, земен корен, който те връща към родния град, където времето тече по-бавно, а светът ухае на дом.

Много отрано започна целеустремено да работиш върху своето развитие и промяна. Още във втори клас с участия в математически олимпиади се появи на международната сцена, където се вдъхнови да си поставяш още по-високи цели. Всяка решена задача, всяко състезание, в което участва, те приближиха до целите ти и постепенно ги постигна една след друга. Понякога се питам дали ще успея, дали ще се справя в университет, който е толкова престижен и далеч от всичко познато. Ще намеря ли мястото си в свят, в който технологиите се променят по-бързо от способността ни да ги осмислим. Но после си спомням, че името ми е Божидара - дар от Бога, и си казвам, че може би съм изпратена с някаква мисия. Точно аз имам възможността да бъда в полза на своята родина с помощта на знанията, придобити от света. Може би си станала част от нещо голямо и глобално, но същевременно намиращ смисъл да допринасяш и тук - в България, да помагаш за развитието на технологии, които правят живота по-добър и по-лесен за хората около теб. Харесва ми да си представя как след десет години си се върнала в България, защото знам, че не би изгубила връзката си с корените. Искам да вярвам, че няма да си просто

наблюдател на промяната отвън, а неин участник и тук, където е започнал пътят ти. Че ще носиш със себе си онзи опит от света, но ще го превръщаш в нещо полезно и за мястото, което наричаш дом.

Спомни си как преди повече от 10 години ти крачеше с огромна раница, пълна с учебници, под уханните липи на своя град и тихо си мечтаеше да имаш силата и възможността да спреш войните, мъката и страданието по света, да спреш несправедливостите, корупцията и да подобриш живота на онеправданите. Това, до което ти имаше достъп, като мирен и спокоен живот, добро образование и здравеопазване, забавления и пътешествия, искаше да го имат и считаше за справедливо да го имат и другите хора, независимо къде са родени, къде живеят и каква религия изповядват.

Тъй като самата ти бе поканена да се обучава в университета със стипендия по програмата „Един пояс, един път“ - инициатива, вдъхновена от древния Път на коприната и насочена към обмен на знания, идеи и култура между различни държави, съм уверена, че си успяла да черпиш с пълни шепи от опита и научните постижения на тази технологично високоразвита страна, но и си допринесла за нейното обогатяване.

След десет години си представям, че си човек, който променя света не само чрез програми и технологии, върху които работи, а и чрез хората, до които се докосва. Може би помагаш на тези, които изпитват колебания, като споделяш опита си и ги насърчаваш да направят първата крачка. Понякога дори един съвет може да промени нечия посока така, както някога и ти си имала нужда. Истинската промяна се случва тогава, когато успееш да запалиш искрата в някого и да го накараш да повярва в собствените си възможности. Ако направиш това, ти вече си успяла да промениш нечий свят.

Спомняш ли си, когато в единадесети клас попадна на клипче за едно малко момиченце от Сенегал, в което се разказваше за тежкия му живот и как всеки ден изминава огромни разстояния, за да събере вода за пиене, която въпреки всичко не е толкова чиста? Водена от състрадание и желание да намериш решение, ти разработи проект, с който да подобриш живота на хората, живеещи в пустинните райони при тежки условия. Тогава проектът ти получи широка обществена подкрепа на изложенията в Тунис и Лондон, където го представи. Чудя се дали вече си успяла да превърнеш тази идея в реалност, дали си я усъвършенствала или си открила още по-добро решение. Надявам се, си го осъществила и продължаваш да работиш върху тези проблеми, защото много хора по света имат нужда от електричество и чиста вода.

Или пък в гимназията, когато като Президент на Интеракт клуб Ямбол помагаше на деца и възрастни като организираще благотворителни базари и инициативи, както и дари сумите от своите награди за закупуване на басейн с топки за сензорно-моторна стая за деца със специални потребности, за подобряване на моториката, усещанията и справянето им с живота.

Още тогава ти заяви себе си и своята позиция да не се примиряваш с настоящето, да желаеш да подобряваш живота на хората, да си състрадателна и щедра.

Знам, че си помогнала на много хора и по този начин променяш безброй животи. Никога не спирай да вършиш добро за околните и за хората по целия свят. Това, което правиш е безценно!

Не забравяй, че това, което правя аз в настоящето, забавленията и срещите с приятели, които пропускам, ценните мигове със семейството, които си спестявам, за да надграждам над себе си, да се уча, да чета книги или научавам нова информация за света, са допринесли за твоето настояще. Ти си бъдещето на моето сегашно Аз, но нямаше да си това, ако не бях минала през лишения и упорита работа. Може би береш добри плодове в момента, благодарение на труда, който полагаш през годините и продължавам да го правя, поставяйки основата на твоя път.

Покрай стремежа да промениш света, надявам се, не си пропуснала като млад човек да гребеш с пълни шепи от живота, срещнала си много хора, обичала си, грижила си се и за себе си, за тялото и чувствата си. Надявам си, че си дала на родителите си и на своето ново семейство цялото заслужено време. Годините, за съжаление, не могат да се върнат назад.

Ако някога се изгубиш, върни се към това писмо, прочети го отново и си спомни коя си и откъде си тръгнала, защото всяка стъпка по този път е имала смисъл. Виж се там по-млада, по-наивна и уверена, че всеки един човек може да направи добро. Виж дори как пускам сълзица в опит да сътворя съвършеното писмо. Но вече знаеш, че не е нужно да сме перфектни, а просто да го направим. Вярвам, че си благодарна за всички малки битки, за всички сълзи и болки, които са направили теб като по-добрата версия на мен сега. Вярвам и че се гордееш с мен, с всички тежести и малки битки, които отнесох на крехките си плещи.

Не бъди сурова към себе си. Продължавай по същия начин да живееш и правиш това, което смяташ, че е най-доброто. Одобрението или неодобрението на хората са променливи величини. Не може да преминеш през живота със страх от грешки или неправилни ходове. Живей бавно, наслаждавай се на всеки миг, на всяка усмивка и радост. Най-важното е да си щастлива от това, което правиш за себе си и другите, и аз мисля, че съм те насочила в правилната посока.

Твоето обичащо те минало Аз!

Божидара Амуджиева

ПМГ „Атанас Радев“ Ямбол